



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 384/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. augusta 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1, čl. 39 a čl. 40 ods. 6 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 69/2014 z 9. decembra 2014 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 30/2011 zo 4. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

5. Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiada ústavný súd, aby nálezom vyslovil, že „použitie kvalifikačného pojmu podľa § 138 písm. j) Tr. zák. na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj 69/2014 je v rozpore s Ústavou SR pri používaní pri majetkových trestných činoch uvedených v štvrtej hlave osobitnej časti trestného zákona (par. 212 až 249 Tr. zák).“.

6. Podaním z 5. júla 2020 sťažovateľ doplnil svoje podanie, a to o rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktoré neaplikovali napadnuté zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, a priložil aj originál rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2 T 54/2018-1773 z 30. januára 2020, ktorý sa ale nedotýka osoby sťažovateľa.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že individuálnou ústavnou sťažnosťou sa možno domáhať vyslovenia porušenia základných práv a slobôd garantovaných ústavnou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Na účely podania individuálnej ústavnej sťažnosti porušenie základných práv a slobôd môže nastať v zmysle § 122 zákona o ústavnom súde právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

13. V tomto kontexte je ústavný súd oprávnený preskúmať, či namietaným právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom došlo k zásahu do základných práv sťažovateľa ako konkrétnej fyzickej osoby, resp. právnickej osoby.

14. Podanou ústavnou sťažnosťou sťažovateľ všeobecne namieta protiústavnosť jednak zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu a tiež napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia nie je typom rozhodnutia, ktoré by ústavný súd bol oprávnený preskúmať bez toho, aby sťažovateľ tvrdil, že tu existuje konkrétny zásah do jeho základných práv a slobôd. Z podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že ani napadnuté rozhodnutie krajského súdu priamo nezasahuje do základných práv sťažovateľa, sťažovateľ ho namieta z dôvodu nesúhlasu s právnym posúdením veci, ktoré toto rozhodnutie obsahuje.

15. Doplnenie ústavnej sťažnosti z 5. júla 2020 rovnako neobsahuje žiadne rozhodnutie, ktorým by bol preukázaný zásah do základných práv sťažovateľa. Priložené rozhodnutie sa týka inej osoby ako sťažovateľa.

16. Napokon ani sám sťažovateľ netvrdí, že sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv a slobôd. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ rozporuje všeobecne právne závery najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu bez konkrétneho dopadu na jeho osobu a ide skôr o vyjadrenie iného právneho názoru, pričom obsahuje rozsiahlejšiu právnu argumentáciu týkajúcu sa výkladu a aplikácie hmotnoprávnych ustanovení upravujúcich zohľadňovanie závažnejšieho spôsobu konania pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov s konštatovaním, že spôsob, akým sa § 138 písm. j) Trestného zákona aplikuje na základe napadnutého zjednocujúceho stanoviska je protiústavný.

17. Ústava ako základný právny predpis zakotvujúci kompetencie ústavného súdu neobsahuje žiadne ustanovenie, z ktorého by si ústavný súd mohol vyvodiť, že je oprávnený vykonať abstraktnú kontrolu rozhodnutí všeobecných súdov, resp. zjednocujúcich stanovísk najvyššieho súdu. Z hľadiska riešenia problematiky rozchádzajúcej sa judikatúry všeobecných súdov je úlohou najvyššieho súdu sledovať prípadné rozdiely v rozhodovacej činnosti a tieto rozdiely odstraňovať (§ 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Rovnako je v kompetencii najvyššieho súdu vykonať aj prípadné zmeny v zjednocujúcich stanoviskách jednotlivých kolégií, ak sú na to splnené zákonom stanovené podmienky.

18. Z uvedených dôvodov ústavný sud odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu